

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχον καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κί' ἔννηκάσθ
κί' ἡ φυλή μας πάντα δρώσα.

Δεκαπέντε Ἀπριλίου
κί' ὄργασμος τοῦ Βασιλείου.

Ποῦντος ἑπτακόσθ τρία,
βρώμας ἀμετρος σωρεία.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Χριστὸς ἀνίστη, Περικλῆ, καὶ ρίξε μὴ πιστόλα
νὰ πάη 'μείσα σ' ἄλα,
Χριστὸς ἀνίστη, Περικλῆ, καθένας νὰ σμπαράρη
κί' ὁ χάρος ὁποιον πάρη.

Χριστὸς ἀνίστη... μπάμ καὶ μπούμ... πολέμαρχοι, κροτέτε,
καὶ θύματα ζητέτε,
κάθε Ρωμῆς ἔς ἱκμανῆ,
κί' ὀπάταν σὺν Θειῷ γενῆ
τοῦ κράτους διοργάνωσις κί' Ἀστυνομία νέα,
τότε θὰ 'ἔης, ὦ γενεὰ τῶν γεγεῶν γενναία.

Τί πανηγύρι, τί χαρὰ!
κί' ἀσφαίρα κί' ἐσφαίρα πυρὰ,
ἔβγαίνεις 'στὸν περίπατο μὲ φρίκη καὶ μὲ τρόμον
κί' ὠρόντο μὲ κουμπουριάς Καννίβαλο τῶν δρόμων.

Τότε θὰ κάνης Πασχαλιὰ
χωρὶς νὰ ρίχνης πιστολιὰ,
κί' οὔτε κανεὶς θὰ γίνεται τῆς Πασχαλιᾶς θυσία
χωρὶς κἂν νὰ κρεῖταιται σαπῆν ἡμροσία.

Μπάμ μπούμ ἔδω, μπάμ μπούμ ἐκεῖ,
καὶ γενεὰ πολεμικῆ
μὲ πάθος καὶ φρενιτιὰ
ἐμύριξε πυρτιτιὰ.

Περήμενε τόποφορεῖν ν' ἀπαγορεύση τώρα
μεγάλος νόμος καὶ βαρὺς,
καὶ τότε βλίπεσις ἀν' ἔμορψης
νὰ πέρνης τὴν κουμπουρα σου καὶ νὰ τὴν 'θγάλης φόρα.

Κί' ἐκεῖ ποῦ ῥόδον ἔδρεπες καὶ λούλουδο δροσάτο
κί' ἔωρταξες τὴν Πασχαλιὰ,
τὴν ἔτρογες τὴν πιστολιὰ
κί' ἀντίο ντὶλ πασάτο.

Κί' ἐγὼ ποῦ λὲς μὲ τουφεκιάς 'περσοῦσα τὴν ἡμέρα μου,
καὶ τουφεκίζων καὶ κροτῶν
ἰψίλιζα καθ' ἑαυτὸν:
εἰ ἴ τι χαρὰ νὰ 'έκανα κανένα μὲ τὴν σφαίρα μου.»

Μένος τοῦς πάντας πυρπολεῖ,
ἐμαίνετ' ἔλ' ἢ φύσις,
κί' ἔβγαζαν ἥρωες πολλοὶ
ἀφροῦς ἀγρίας λύσσης.

Ἔγινε δόξης στέφανος τὰκάνθινο στεφάνι,
γῆ κί' οὐρανὸς ἀντιλαλεῖ,
κί' ἀλλοιμῶνον καὶ τρεῖς ἄλλοι,
ἀν κατὰ τύχην ἔβγαίνεις 'στούς δρόμους μὲ φουστάνι.

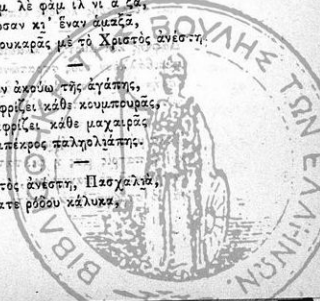
Μόλις ἀστράπτων ἄγγελος ἐκίθους 'στό μνημα
κί' ἀθόγγος ἤχησεν γλυκίς,
τὰ παλληκάρια τῆς φακῆς
ἔζητοῦσαν νᾶθρον θύμα.

Ἐρώτων λαύρα, Περικλῆ, τοῦς 'ολόγιζε καὶ ζιστη,
λέ φᾶμ λέ φᾶμ ἵλι νὶ ἂ ἔδ,
'λάθωσαν κί' ἕναν ἀμᾶξ,
πάει κί' αὐτὸς ὁ φουκαράς μὲ τὸ Χριστὸς ἀνίστη.

Μόλις 'στὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ προσῆλθε κί' ἡ Σαλώμη
κί' ἀπὸ βρονταῖς ἐσείσθησαν ἡ γεγονιαῖς κί' οἱ δρόμοι,
γυρίζουν μὲ τὴν ἄμαξα, γυρίζουν μὲ τὴν σούστα,
κί' ἔχουν ἀγρίων ἐνοστιχὰ κί' ἀνθρωποφάγων γούστα,
κί' ἐνῶ χαρμᾶσνος κί' ὁ Πᾶν εἰς τοῦς ἀγροῦς αὐλεῖ
χρέας λυσσῶν ἀνθρωπινῶ νὰ ψῆθουν 'στό σουβλί.

Τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον ἀκούω τῆς ἀγάτης,
κί' ἀφίρει κάθε κουμπουράς,
κί' ἀφίρει κάθε μαχαίρας
καὶ μπίερος παλληκάρια.

Χριστὸς ἀνίστη, Πασχαλιὰ,
ὀρίψατε ῥόδου κίλικα.

καυγάδες μὲς ἄτὰ καπηλεῖα
καὶ μέσα ἄτὰ μπακάλικα.

Φέγγουν λαμπάδες καὶ πυρσοί,
κι' ἔμπρὸς καθένας ἤχος
νὰ βάλῃ μέσα του κρασί
ὡς πού νὰ γίνῃ χοῖρος.

Ἄποιος τοὺς γίγαντας Ρωμηλοὺς ἀνερωτᾷ καὶ κρίνει,
ὅσο διαβαίνουν οἱ καιροὶ
τόσο θαυμάζει κι' ἀπορεῖ
πῶς φεύγουν εἰς τὸν πόλεμον καὶ μιλῶντ' ἐν εἰρήνῃ.

Πῶς ὅταν μέσα ἄτῃ φωτιᾷ γλυτώσουν τὸ τομάρι των
ζητοῦν σπαλέταις μπόλικαις καὶ τόχουν γιὰ καμάρι των,
καὶ πῶς σὲ σκόλιας καὶ γιορταῖς καὶ σὲ γαλήνης χρόνια
φλογίζουν τὸ βασιλεῖον
μὲ πόλεμον ἐμφύλιον
καὶ ἐν ζῆτον γαλόγια.

Σκοίντα με νὰ σὲ σκουτῶ,
βρόντα μου νὰ σοῦ βροντῶ,
γεγά σου, βλάμη μου κι' ἀδέρφι,
ἔχω γιὰ κουμποῦρα κίφι.

Ἄσπασθῶμεν πέρα πέρα
τοὺς ἔχθρους μας καὶ τοὺς φίλους,
ἀναστάσεως ἡμέρα,
κουμπούρα μὲν ἀλλήλους.

Ἄναστάσεως χαρὰ,
τραλαρό καὶ τραλαρά,
φιλησέ με, μίο κέρα,
τὴν κουμποῦρα θ' ἀμολάρη.

Ὁ Χριστὸς ἀνέστη τώρα
καὶ φωνάζ' εἰρήν' ὑμῖν,
μπάμ, παιδιὰ κουμπουροφόρα,
κι' ἀλληλοῦτα κι' ἀμήν.

Περικλίτο, πίνε, πίνε,
κι' ἀπ' τὰ μάτια φλόγιας χύνε,
κι' ἀπὸ τὸ μεθύσι σκνίπα
ὅποιον ἔρισκεις ἔμπρὸς σου κτύπα.

Ἦω γλυκεῖας ἀγάπης σκόλη!..
μ' ἐρεθίζουν τὰ φιλιὰ σου,
κι' ἔτσι μουρχειτ' ἕνα βόλι
νὰ φυτέψω ἄτῃν κοιλιὰ σου.

Π.— Πάρε ὅσες μου φιλι,
μὰ κι' ἐγὼ, βρέ Φασουλή,
ἔτριξα πρὸς τοὺς στρατιῶνας ἀπὸ τὸ μεθύσι σκνίπα
καὶ τοιοῦτους λόγους εἶπα :

Δάφνης καὶ μυρτιᾶς κλαδιὰ
περιβάλλουν τοὺς στρατιῶνας,
ἄτῃν υγιειὰ μας, βρέ παιδιὰ,
νῦν, ζεῖ καὶ ἄτῃν αἰῶνας.

Τόκα μία τὰ ποτήρια,
κι' ἡ πατρὶς μας ἡ φιλιτάτη
νὰ γλεντᾷ σὲ πανηγυρία,
νὰ τὸ στρώνῃ ἄτῃν ραχάτι.

Ἔδω μέσα νὰ βροντᾷ
ὅταν κι' ὄπως τῆς ἀρεστῆ,
δίχως ἔμπρὸς τῆς ν' ἀπαντᾷ
Τουρκαλάδων παληροῖσι.

Ἔδω μέσα μποῦμα καὶ βάρει
κάθε νέος μαχητῆς,
καὶ σὲ λίγο ν' ἀριθάρη
Γερμανὸς ὄργανωτῆς.

Πλὴν ἀντί ν' ἀναμωρφήσῃ τοὺς στρατοὺς μας ἐν εἰρήνῃ
τοῦτος μωρῶσιν νὰ πάρῃ καὶ σωστός Ρωμηλὸς νὰ γίνῃ,
τὸν γιαχὰ του νὰ τινάζῃ
μὲ τὰ δόλια τὰ στελέχη,
ντονερότερον νὰ φωνάζῃ
καὶ κανεὶς νὰ μὴν προσέχη.

Νὰ γενῆ μαζί μας ἕνα, καὶ σὲ κάμποσο καιρὸ
νὰ τοῦ μᾶθουν τὸ μπουζούκι καὶ τὸν κλιφτικο χορὸ.

Πῆρα, σάλτα, Γερμανέ,
ἴπες μας κι' ἕναν ἀμανέ,
κι' ἔλα μίς ἄτῃν καρφενέ
διοργανώσιν νὰ κάνης,
πού τὸν κόσμον νὰ μουλάρη.

Πότε πιά θάλλῃ κι' αὐτὸς
νὰ προκόψῃ κι' ὁ στρατὸς,
ἄτῃν ὄργανωτῆν τριγύρω
ν' ἀνεμιζέται σφιτέρη,
καὶ νὰ παίζῃ τρίτοσ-τίρο,
καὶ νὰ παίζῃ μπακαρεῖ.

Νὰ πουντάρη ἄτῃν Καθβάλο, νὰ πουντάρη ἄτῃν Βαλέ,
σὸτος καὶ ἄτῃν ὄρὸ νὰ βγαίνῃ,
πάρει νὰ τὰ πηγαινῇ,
κι' ἀπλωμένος ἄτῃν λιχιάδα νὰ καπιζῇ ναργυλι.

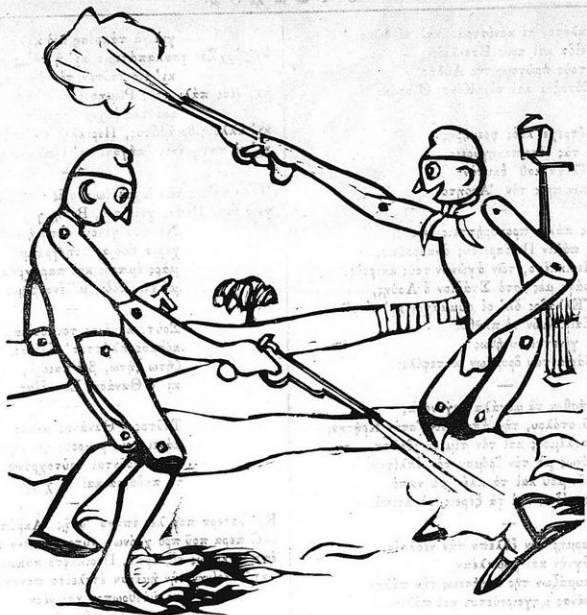
Κάθε τόσο νὰ λευκάρῃ,
νὰ χορταίνῃ λευθεριας,
καὶ γιὰ γουστο ν' ἀμολάρῃ
ἄτῃν ἀέρα κουμπουριᾶς.

Τοῦ σπαθιοῦ του κάθε κρότος
νὰ μὴ χάνεται μπαλιωσ,
ἄτῃν χοροῦς νὰ φθάνῃ πρῶτος
καὶ νὰ φεύγῃ τελευταῖος.

Ἄμῆρα νύκτα σπιρουνάτος
ἄτῃν σουλάτος, ἄτῃν σεργιάνι,
κι' ὄλοι νὰ φωνάζουν ἀνάτος,
τοῦτος τὸ στρατὸ θὰ κάνῃ.

Νὰ τὸν πέρνουν ἀπ' ὀπίσω τὰ παιδιὰ μὲ σακαράκαις,
τὸ σπαθί του νὰ τὸ τρίξῃ σὲ πεζοδρομίων πλάκεις,
καὶ νὰ πῆν τὸν καρρὸ του
καὶ νὰ πέρνῃ τὸν λουρέ του,
καὶ ἄτῃν τέλος σὲν χορτάσῃ μὲ λουφεῖδες καὶ τιμάς
ἄτῃν πατρίδα του νὰ πῆν μορφομένος ἀπὸ μᾶς.

Ὅλος μᾶθησις καὶ νοῦς
νὰ γυρίσῃ σκυλοπίτσι,
καὶ νὰ πῆ ἄτῃν Γερμανοῦς
πῶς τὸ τρῆν τὸ κοκορέτσι.

Νά τους 'πῆ τὰ πρῶτα πρῶτα τῆς μορφώσεως στοιχεῖα,
νά τους μάθῃ τί σημαίνει τῶν Ρωμαίων ἡ πειθαρχία,
νά τους λῆγ γιὰ λιχαδῆς
καὶ γιὰ τρόπους ἑλευθέρους,
καὶ πῶς δίνουνε γριακάδες
οἱ μικροὶ 'στους ἀνωτέρους.

Πῶς φορτόνεται επαλίταις 'στὰ φωτόλουστα τὰ μέρη
χρυσοστόλιστοι λαίμοι,
πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπίρι,
πῶς τὸ τρώνε τὸ ψωμί.

Τόκα μία, λησμονεῖτε κάθε πίκρα καὶ καημό,
τόκα πάλι τὰ ποτήρια,
καὶ στρωμένοι σὲ τσαντέρια
νά προσμένουμε τοῦ νέου μορφωτοῦ τὸν ἔρχομό.

Νά κλονίξῃ τὸν αἰθέρα
τῶν ἀργῶν μας ἡ σφαγή,
κι' ὅλοι νά γενοῦν μιά 'μέρα
τῆς εἰρήνης στρατηγοί.

Τόκα μία τὰ ποτήρια, νά τρακάρουμε ζανά,
πάντα νάχωμε τσουμπούσα, πάντα νάχωμε κενά,
νά γεμίξουν τὰ κενά μας γαλονάδες γιὰ σαλόνια
καὶ γλυκεῖες κουμανταρίας νά κενώσουμε γαλονία.

'Η πατρίς μας ἀναστήθω
εἰς τὸ πείσμα καθενός,

ἰπ-ἰπούρρα, ζήτω ζήτω,
ἔρχεται κι' ὁ Γερμανός.

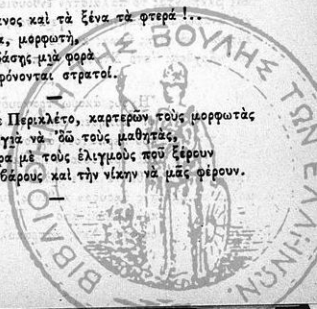
Βρὲ καλῶς τὸν μουσαφίρη,
ζήτω ζήτω, τραλαλά,
κίτταξε λαὸν ξιφῆρη,
ποῦ τὸν κόσμο περγελεῖ.

Βρὲ καλῶς τον ... ποῦ μᾶς 'ἔρθηκες !..
θὰ σὲ πάρουν 'στὸ μεζέ...
τοὺς ἐρούσκωσαν ἡ νίκαις
καὶ τοὺς ἔκαναν μπλαζέ.

Βρὲ καλῶς τον ... σῦρε κι' ἔλα,
μυῖγαις μόνο θὰ κτυπᾷς,
ἐδῶ χάνονται βατσέλα,
καὶ σὺ, βάρκα μου, ποῦ πᾶς ;

Βρὲ καλῶς τὸ ξένο κράνος καὶ τὰ ξένα τὰ σφερά !..
ἐδῶ πέρα, μορφοῦτι,
θὰ σπουδάσης μιά φορὰ
πῶς μορφόνονται στρατοί.

Φ.—Μὰ κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλέτο, καρτεροῦν τοὺς μορφοῦτας
εἰς τὸ Στάδιον ἐπιγγα γιὰ νά 'δῶ τοὺς μαθητάς,
ποῦ πιστεύω μὲν ἡμέρα μὲ τοὺς ἄλτιμοὺς ποῦ ἔχρουν
νά πατάξουν τοὺς βαρβάρους καὶ τὴν νίκην νά μᾶς φέρουν.

Τί κερκίδες, Περικλήτο, τί κόνιστραι και τί θώκοι !
 κι' εἶδα και τοὺς Βασιλεῖς
 και τοὺς πρώτους τῆς Αἰλῆς,
 κι' εἶδα και τὸν Εὐτάξια και τὸν Κόντα Θεοτόχη.

Κι' ἔτρεχε λαὸς φρενήρης
 πρὸς τὰς νέας πανηγύρεις,
 κι' ἔλεγα καθ' ἑαυτὸν
 βλέπων πρὸς τὸν Ἀρόντων.

Ὁ πατρί, ἀγῶνας πάλιν προκυρήτεις ἱεροῦ,
 ὦ πατρί, παῖνας πάλιν Πενδαρείους ἀνακρούεις,
 κι' ἀνεμνήσθην, Περικλήτο, τὸν ἀγῶνα τοὺς καιροῦς,
 ποῦ ζυπόλυτος ἐφάνη μὲς ἄσ' Ὁ Στάδιον ὁ Λούης,
 κι' ἔγαυριὸν τῆς Ἑλλάδος ὄλ' οἱ σύμμαχοι κι' οἱ φίλοι,
 και δαιμονίων τὸ πλῆθος
 ὅπως γίνεται συνθῆς
 τὰ ζυπόλυτα ποδάρια τῶν δρομέων καταφέρει.

Και κατόπιν ἀνεμνήσθην τὰ μεγάλα γεγονότα,
 τὰ καπίσματα τοῦ στόλου, τὴν ἀπόδασιν ἴστην Κρήτην,
 και κατόπιν τοὺς πολέμους και τὸν τίμον ἰδρωτά,
 ὅστις ἔρρευσε ἀβῶνας μὲ τὸν δρόμον τὸν ὀπλίτην,
 συνετάραξεν τὸν νοῦν μου και τὰ κλέη τὰ νοπὰ,
 τῶν ἐλέγγων ἢ σφραγίδες, και τὰ ξέρις τὰ λοιπά.

Ταῦτα κι' ἄλλα μεμνηρίζων ἔβλεπα τὴν νεολαίαν
 τὴν ἀγγὴν και ρωμαίαν,
 κι' ἐρωτοῦσ' ἀποθαυμάζων τῆς ἀσκήσεως τὴν πάλιν
 μήπως πόλεμος κανένας μαγεύεται και πάλιν.

Κι' ἐνῶ κάμορος ἀλυτάρχεις πολυάσχολος μ' ἐσκούντα
 και λαμπρὸς ἤκτινοβόλοι,
 ἔξαφνα σφύριξε βόλι,
 και λαβόνει ἕνας Ἑλλη, ὅπου μνεῖ ἴστην Σαμφούντα,
 και ἦλθε τώρα ν' ἀναπέσει ἴστην πατρίδα τὴν γλυκεῖα
 και νὰ ὄη τῆς Λευθερίας μας και μαζὶ μας νὰ πασχίσω,
 μὰ δὲν πιστεύει ποτὲ του πὸς τυχαία τοουκαῖ
 ὅτ' ἀν ἔκαν' ἰδῶ πέρα τὰ πασχάλια του νὰ χάσει.

Τότε κι' ἐγὼ σκώδῃκα γεμάτος μεγαλίων
 κι' ἀπὸ ψυχῆς ἀνέκραξα ἴσους παῖδας τῶν Σχολείων
 νὰ μεγαλώσω μὲ χαρὰ,
 και προΐοντες τοῦ καιροῦ
 νὰ μάθουν ἐνσφαιρα πυρὰ
 νὰ ρίχνουνε ἴστα κουτουροῦ.

Ἐκρότουν τὸμπανα μικρὰ και τὸμπανα μεγάλα,
 και τὸ ὄικὸ μου τὸ παιδί παρήλαυσε μὲ τάλλα,
 και βλέπωντάς το κλαίστην ἐνθουσιῶ κι' ἀνάβω
 κι' ἀναφῶν παρήφορος : ἀγεῖά σου, παιδί μου, μπράβο,
 ἐμπρός, νὰ γίνης ἥρωας και σὺ σὸν τὸν πατέρα σου
 και νὰρξῆσαι ἴστο Στάδιον νὰ πέρνης τὸν ἀέρα σου».

Ἦχος ἀκούω τραγουδιῶν
 κι' ἀσκήσεις βλέπω τῶν παιδιῶν,
 ποῦ περπατοῦν ἀρμονικὰ
 και τραγουδοῦν ἥρωικὰ,
 ἀπαιδιά μ' σὸν θέλτε λεβεντιά και κλέφτες νὰ γενήτε,
 μόλις τὸ κλέφτες ἀκουσαν καθένος συγχιναῖται,
 κι' ἀμέσως ἀπὸ τὰ ψηλά
 σφρίγγων λαὸς κατακαυλῆ

γὰ νὰ τὰκούση πρὸ καλά,
 κι' ἀρχίζει τσαλαπάτημα κι' ἡ τάξις παῖς γόνα
 κι' εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα,
 και νέος πάλι τοὺς Ρωμῆους τοὺς πῖν' ὑστερισμός
 και τῆς ψυχῆς βραμὸς,
 κι' ἄλλους θριάμβους, Περικλή, φαντάζονται σὸν πρῶτα,
 κι' οἱ πατημένοι ἴγγανε κι' ἐβάλανε τσιρότα.

Ἴτε, παῖδες τῶν Σχολείων, σὲς ἑλπίδες μας ἐστὶ,
 γεῖά σου, Πίπα, γεῖά σου, Βάθη, γεῖά σας ὄλ' οἱ γυμνασταί.

Νὰ τοῦ γένους ἡ τιμὴ,
 χέρις πόδια ἴστην γραμμῆ,
 μάς ἐμπρός και παραχρῆμα
 μ' ἕνα ποδί, μ' ἕνα βήμα.

Σοῦτ, κανίνας τσιμουδιά,
 κόσμος πλάττει εὐεξίας,
 ζῆτα ζῆτα, βρὲ παιδιά,
 κι' ὁ Θανάσης Εὐτάξιας.

Τοῦτος ὁ Θανάσης μόνος
 κανε τοὺς μικροὺς ξεστέρια,
 και κινούνται ταῦτοχροῦν
 τὰ ποδάρια και τὰ χέρις.

Κι' ὕστερα ποῦ λὲς ἐπήγα ἴστην Ἀκρόπολις τὰ μέρη,
 ἐκεῖ πέρα ποῦ πρὸ χρόνων αὐτοκτόνησαν ἡ Μαίρη,
 ἐπειδὴ καθὸς εἰσεύρεις, Περικλήτο κακομοίρη,
 κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐτελεῖτο πανηγύρι
 ποδωλάνθρωπον και νέον
 τωρινῶν Παναθηναίων.

Κι' ἐνῶ μ' ἄλλους ἐπατοῦσα τὰ μαρμάρινα σκαλιὰ
 και δὲν ἔδραγα μιλιὰ,
 πότε ἔμπρός μου, ἔστα πῶς βόλια σφύριξαν τυχαία,
 κι' εἶδα τοὺς ἀρχαιοφίλους νὰ ποτίζουσε τάρχαγια,
 κι' ἀνευφῆμον τόσοι λόφοι κι' ἀνευφῆμον τόσοι βράχοι
 τὸν πανάρχαιον τὸν πλοῦτον,
 και κατόπιν ὄλων τούτων
 ἦλθε ἔμπρός σου, Περικλήτο, νὰ δουλίψη τὸ μπερτάχι.
 Π. — Νὰ λοιπὸν μὲ πιστολιὰ
 ἴστην ζυλίνα σου κοιλιὰ.

Τὰ Σύννεφα, ποιήματα νοπὰ Βουτερίδη,
 ὅπου κι' εἰς στίχους γλαφυροῦς κι' εἰς ἰστρον ἐπιδίδει,
 μὲ πάθος και μὲ λυρισμὸν ἀρμονικὰ γραμμένα,
 και μὲ χαρτὶ γηλασιτερο και καλοτυπωμένα.

Ἐφημερίς σπουδαία μὲ τίτλον Ἐ ρ γ α σ ι α,
 πλὴν ὄχ' ἡμερησία,
 ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος ἐκδίδεται και μόνον
 μὲ Γουναράκη νεῦρα, μ' ἐμβριθειαν και τόνον.

Ν ἐ α Ἐ λ λ α ς, τοῦτιστιν ἐφημερίς ποικιλῆ,
 διασπρητὴ τὰ μάλα κι' ἐν σχῆματι κι' ἐν ὄλῃ,
 ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις κι' ἰδρῶ εἰς Βερολίον,
 Ἰερρακὴς ὁ γράφων, κι' αὐτὸς ὁ αἰθευθῶν.

Ἐφημερίς ἡ Λί μ α
 ἴστων Ἀθῆνων τὸ κλίμα,
 ἐμμέτρος γραφομένη διὰ ρυθμῶν ποικίλων,
 ἐβγήκε τὴν Δευτέραν τὸ πρῶτον τῆς τὸ φῶλλον.